

РЕШЕНИЕ

№ 667

гр. София, 07.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 27.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **2042** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е проведено по реда на чл. чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 119 от Закона за държавна агенция „Национална сигурност”.

Делото е образувано след отделяне на предявен от Х. В. П. иск за обезщетение „за времето през което не е била на работа”, заедно с оспорването на Заповед № ЧР-з-48/18.01.2010 г., издадена от председателя на ДА „НС”, с която е било прекратено служебното й правоотношение.

С Решение № 9/11.07.2012 г. АССГ, 19^{-ти} състав е отменил Заповед № ЧР-з-48/18.01.2010 г. Съдебното решение е влязло в законна сила на 01.07.2013 г., след като е потвърдено с Решение № 67/01.07.2013 г. на ВАС, по адм. дело № С-75/2012 г. След възобновяване на съдебното производство по настоящото дело и в изпълнение указанията на Съда, с молба от 24.09.2013 г. (л. 30 от делото) ищецът П., посредством адвокат е уточнила исковата си претенция, като е заявила, че: поддържа иск за имуществени вреди, в размер на 6 450 лева, представляващ размера на 6 (шест) заплати за периода от 18.01.2010 г., до 18.07.2010 г. – времето, през което е била без работа; претендира законна лихва върху размера на обезщетението, считано от 28.01.2010 г. – датата на предявяване на иска, заедно с жалбата против заповедта. Макар да не е заявено изрично, с уточняващата молба не се поддържа първоначално заявеният, заедно с жалбата иск за 88 лв., за транспортни разходи.

В съдебно заседание адвокатът – пълномощник на ищеца поддържа исковата молба с направените уточнения, като, предвид представеното от ответника в същото заседание

доказателство (л. 73) уточни размера на претенцията на сумата от 6 397, 44 лева, с оглед на което Съдът допусна съответното изменение.

Ответникът – Държавна агенция „Национална сигурност”, чрез упълномощен процесуален представител, с писмен отговор на исковата молба, от 08.11.2013 г. (л. 43) и в съдебното заседание: оспорва претенциите на ищеца, със становища за: процесуална недопустимост, вкл. на претенцията за присъждане на законни лихви; неоснователност и недоказаност на иска, като е направено и възражение за прихващане, на сумата от 2 132, 48 лева, представляваща вече заплатени обезщетения, на основание чл. 112, ал. 1 и чл. 117, ал. 1 ЗДАНС.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като обсъди доводите на страните и приетите по делото писмени доказателства, намира за безспорно установено от фактическа страна следното.

Ищецът Х. В. П. е заемал по служебно правоотношение длъжността „сътрудник”, III степен – специалист в Главна дирекция „Технически операции”, при ДА „НС”. Правоотношението ѝ е било прекратено от органа по назначаване, със Заповед № ЧР-з-48/18.01.2010 г., но с влязло в законна сила на 01.07.2013 г. съдебно решение (Решение № 9/11.07.2012 г. АССГ, 19^{-ти} състав, по адм. дело № С-14/2012 г.), заповедта е отменена, като незаконосъобразна.

Съобразявайки така установените факти и обстоятелства, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема от правна страна следното.

Исковата молба е процесуално допустима, вкл. в частта относно претенцията за присъждане на законни лихви върху размера на претендираното обезщетение за имуществени вреди, предвид чл. 214 ГПК, вр. чл. 144 АПК. Предявена е от надлежно легитимирана и пряко заинтересована страна, против юридическото лице, представлявано от административния орган, издал незаконосъобразната заповед. Исковата молба е и основателна.

Искът е за обезщетяване на причинени имуществени вреди, в резултат на отменен от Съда като незаконосъобразен административен акт - издадената от председателя на ДА „НС” Заповед № ЧР-з-48/18.01.2010 г., с която е било прекратено служебното правоотношение на ищеца и която е станала причина той да остане без работа. Според текста на чл. 119, изр. първо ЗДАНС: „При незаконно прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в Държавна агенция „Национална сигурност” имат право на обезщетение, в размер на brutното им месечно възнаграждение, определено към момента на прекратяването, за времето, през което са останали без работа, но за не повече от 6 месеца”. За процесния случай са налице всички елементи от фактическия състав на специалната законова норма, за възникване правото на ищеца на обезщетение за максималния срок от шест месеца. От доказателствата се установява, че ищецът не е работил на друга служба и не е получавал възнаграждение за друга работа в по - нисък размер, през шестмесечния период, за който претендира обезщетение.

Към момента на прекратяване на служебното правоотношение brutното месечно възнаграждение на Х. В. П., определено в съответствие с чл. 121 ЗДАНС е било в размер на 1 066, 24 лева (справка на л. 73). Така, обезщетението, на основание чл. 119 от същия закон е в размер на общо 6 397, 44 лева (шест хиляди, триста деветдесет и седем лева и 44 ст.).

Като частично основателно Съдът определя възражението на ответника за прихващане на обезщетението, претендирано на основание чл. 119 ЗДАНС, с вече изплатените на ищеца обезщетения, на основание чл. 112, ал. 1, изр. второ и на основание чл. 117, ал. 1 от същия закон. Възражението за прихващане е средство за процесуална защита на ответника, срещу предявен иск, чрез което той предявява свои права срещу ищеца. По аргумент от чл. 371 и чл. 298, ал. 4 ГПК, за упражняване процесуалното право на прихващане не е необходимо предявяването на изричен насрещен иск.

Възражението за прихващане е направено своевременно и е основателно, но само досежно обезщетението по чл. 117, ал. 1 ЗДАНС. Разпоредбата на чл. 117, ал. 1 ЗДАНС (в редакцията – ДВ., брой 42/2009 г.) е определяла, че „при прекратяване на служебното правоотношение, на държавните служители в ДА „НС” се изплаща еднократно парично обезщетение в размер на толкова брутни месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат, но не повече от 20”. На ищеца П., видно от справка на л. 50 е било изплатено еднократно парично обезщетение, на основание чл. 117, ал. 1 ЗДАНС, на 15.06.2010 г., в размер на 1 066, 24 лева. Изплащането на това обезщетение е в зависимост от прослужените години като държавен служител в Агенцията. Служителят бива обезщетяван само поради настъпването на факта на прекратяване на правоотношението, независимо на какво правно основание е прекратено и без да е необходимо да бъдат доказвани претърпени вреди. Касае се за специфично обезщетяване на определена категория държавни служители (аналогично – и по ЗМВР), които, предвид естеството на работа са подложени на значително физическо и психическо натоварване, както и на определени рестрикции. От друга страна – обезщетяването на основание чл. 119 ЗДАНС е поставено в зависимост от определено условие – установена по съдебен ред незаконосъобразност на прекратяването на правоотношението. След като прекратяването на служебното правоотношение е отменено от Съда, следва да се счита за отпаднало с обратна сила и основаниято за заплащане на обезщетението по чл. 117, ал. 1 ЗДАНС. Неоснователно обаче е възражението за прихващане с изплатената на ищеца сума от 959, 62 лева, на основание чл. 112, ал. 1, изр. второ ЗДАНС, за неспазен срок на предизвестие за прекратяване на служебното правоотношение. Това е така, защото материалноправното основание по чл. 112, ал.1, изр. първо ЗДАНС изисква отправяне на едномесечно предизвестие, но при отказ да се съобрази с това, органът по назначаване дължи обезщетение, което не може да бъде прихващано с обезщетението по чл. 119 от същия закон, защото се касае за обезщетения с различен характер.

Съобразявайки основателността на възражението за прихващане, с получената на 15.06.2010 г., основание чл. 117, ал. 1 ЗДАНС сума от 1 066, 24 лева Съдът приема, че от общия размер на обезщетението по чл. 119, за шестте месеца (6 397, 44 лева) следва да бъде приспадната сумата от 1 066, 24 лева. След приспадането, резултатът е 5 331, 20 лв. (пет хиляди, триста и тридесет и един лева, и 20 ст.) и това е сумата на обезщетението по чл. 119 ЗДАНС. Исковата молба над тази сума, до предявения размер от 6 397, 44 лева се явява неоснователна и подлежи на отхвърляне в тази част. Върху обезщетението ответникът дължи и заплащане на законните лихви. Определянето на лихви върху обезщетение не е уредено в ЗДСл., поради което за процесния случай са приложими нормите на чл. 86 от Закона за задълженията и договорите. Както вече се каза, заповедта за прекратяване на служебното

правоотношение е отменена като незаконосъобразна, с влязло в законна сила на 01.07.2013 г. съдебно решение и това е денят, от който длъжникът Държавна агенция „Национална сигурност” е изпаднал в забава да изпълни паричното си задължение. В същия смисъл е и т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ВКС, по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК. Законните лихви върху присъжданото с настоящото съдебно решение обезщетение, следва да бъдат начислявани, считано от 01.07.2013 г., до окончателното изплащане.

Този изход на съдебния спор определя като принципно основателна претенцията на ищеца за разноси, но съразмерно на уважената част от исковата молба. Съобразявайки това, както и своевременно направеното от ответника, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение (1 500 лева – л. 32), с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото Съдът счита за справедливо да присъди разноси за адвокатско възнаграждение, в размер на 1 000 лева. Така, разноските (включително за адвокатско възнаграждение), които ответникът дължи да възстанови на ищеца, съразмерно на уважената част от исковата молба, са в размер на 833 лева. От своя страна ответникът, предвид отхвърлената част от исковата молба и заявената претенция за юрисконсултско възнаграждение, дължи такова, в размер на 150 лева.

Водим от горните съображения Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,
РЕШИ:

ОСЪЖДА ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ „НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ” да заплати на Х. В. П. от [населено място] – ЕГН: [ЕГН],[жк], блок 30, вход 1, етаж 3, ап. 7, сумата от 5 331, 20 лв. (пет хиляди, триста и тридесет и един лева, и 20 ст.), представляваща обезщетение, на основание чл. 119 от Закона за Държавна агенция „Национална сигурност”, в размер на brutното месечно възнаграждение за шест месеца, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.07.2013 г., до окончателното изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна исковата молба от Х. В. П., против Държавна агенция „Национална сигурност”, за сумата над 5 331, 20 лева, до претендирания размер от 6 397, 44 лева.

ОСЪЖДА ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ „НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ” да заплати на Х. В. П. от [населено място] – ЕГН: [ЕГН],[жк], блок 30, вход 1, етаж 3, ап. 7, съразмерно на уважената част от иска и по компенсация направените за водене на делото разноси за възнаграждение на адвокат, в размер на 683 лв. (шестстотин и осемдесет и три лева),.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

